

[Erhard Jakobsen.]

sen, som han sikkert ellers gerne ville have gjort, men så må jeg jo sørge for at gøre det, og jeg gør det meget gerne. Lovforslaget, som det foreligger her, ser yderst beskedent ud, og der er ikke tvivl om, at de økonomiske konsekvenser især for staten — for der er ingen — men også for kommunerne er meget beskedne og meget overskuelige. Jeg er ganske sikker på, at for en lang række ældre medborgere bliver virkningerne af den allerstørste betydning; jo ældre man bliver, desto større bliver selv de små problemer, desto større bliver selv de små beløb, man skal erlægge, og desto større bliver truslen, man har hængende over hovedet, om, at man ikke kan forvente at blive på det sted, som man med stor møje og besvær har skabt sig.

Jeg mødte første gang problemet i min kommune i forbindelse med det for alle kommunalfolk så velkendte, at kommunen overtager en villavej som offentlig bivej. Det kostede små 2.000 kr., som grundejerne ved den pågældende bivej skulle betale over en årrække. Det er kun 100-150-200 kr. om året, man skal betale, men selv det medfører for mange ældre medborgere ganske alvorlige vanskeligheder. De meldte sig med det spørgsmål, om kommunen ikke kunne udlægge beløbene for dem og lade det tinglyse som gæld på ejendommen. Vi undersøgte det i indenrigsministeriet, men det var ikke muligt. Det gav mig første gang ideen til at gå den vej, der her er tale om. Nu er ideen altså udvidet til at omfatte alle de offentlige afgifter, som hviler på en ejendom.

Der er selvfølgelig to hovedhensyn at tage, når folketinget skal drøfte dette lovforslag. Det første og vigtigste hensyn er hensynet til de borgere, det drejer sig om. Jeg har set enkelte dagblade, åbenbart ud fra et vældigt kendskab dels til lovforslaget, dels til de ældres forhold, udbasunere, at dette her var et forsøg på at få lokket husene væk fra vore ældre medborgere. Man har øjensynlig helt overset, at det naturligvis beror på frivillighed. Det er overladt til den enkelte borger, om han overhovedet vil søge om denne indfrysning af skatterne eller han ikke vil.

Andre blade har endda selv peget på, at det var tvivlsomt, om der overhovedet var

nogle ældre, der ville benytte sig af dette tilbud. De ville sikkert meget hellere gå hen i kreditforeningen og optage et større lån; så kunne de være herrer i deres eget hus, hvorimod de, hvis det var kommunen, der havde et indestående i huset, ikke var det. Pokker se forskellen, jeg kan i hvert fald ikke! Men man overser også ved dette sidste argument en psykologisk set meget vigtig ting. Når man er kommet op i årene, så stifter man ikke ny gæld; man gør det i alt fald meget, meget nødtigt. Og man overser én ting til: selv om de årlige renter og afdrag ikke drejer sig om særlig store beløb, skal der dog alligevel af et lån på 10.000 kr. betales et for en folkepensionist ganske anseligt beløb. Det vil sige, at optagelse af et lån, hvorved man kunne frigøre sig for nogle af disse skatter over en årrække, vil medføre andre udgifter, hvormod forudsætningen for dette lovforslag er, at de ældre medborgere kan sidde i deres hus uden nogen art af udgift til det offentlige. Og finansieringen deraf er meget enkel og ligetil; den består nemlig i, at for et ganske almindeligt parcelhus i alle de områder af landet, hvor skatterne spiller en rolle for et parcelhus, vil husets værdi stige med ca. 5.000 kr. om året, i alt fald, hvis det bliver ved at gå, som det er gået hidtil — og der er vel ikke væsentlig grund til at vente nogen helt fantastisk ændring deri.

Lad os antage, at skatterne maksimalt udgør 1.000 kr. om året; så vil det sige, at det er meget nemt ud af den værdistigning, der finder sted på huset, at finansiere skatterne. Der er ikke sket nogen formueforringelse, der er ikke sket noget formueforbrug, og der er heller ikke — og det siger jeg med venlig adresse til de dagblade, som har undersøgt sagen så omhyggeligt — tale om, at det offentlige efter dette kommer til at eje en større del af husets værdi end før — tværtimod. Når det offentlige lægger sig på 1.000 kr., har ejeren selv erhvervet en formuestigning på 4.000 kr., hvis alt blot går nogenlunde, som det er gået indtil dato.

Derfor er der intet at frygte for ældre medborgere, hvis dette forslag vedtages, og skulle de endelig frygte noget, kan de bare lade være med at søge om fritagelse; så sker der dem ingenting. Der er i hvert fald